

Приказка за приказката

отъ Елинъ Пелинъ

«Е, Бобо, ти пакъ искашъ приказка и то дълга приказка. Но знаешъ ли ти, че дълги приказки вече нѣма? Едно време имаше една дълга приказка. Най-дългата на свѣта. Главата ѝ бѣше въ Цариградъ, а опашката чакъ въ Стамбулъ. И колко хубава бѣше тая приказка! Такива хубави приказки вече нѣма. Очитъ ѝ свѣтѣха като безценни камъни, на главата си имаше златна корона. Тѣлото ѝ бѣше дълго и гъвкаво, като на змия. Тя имаше крила и можеше да лети на високо и на широко. Цѣлата бѣше покрита съ разноцветни пера, златни, сребърни, бисерни, които се преливаха като цвѣтоветъ на джгата и така свѣтѣха, че обръщаха нощта на день. На всѣко перце бѣше написана по една приказка. Опашката ѝ бѣше една голѣма и разкошна китка отъ пера, златни и сребърни, отъ всички цвѣтове, каквито има и каквито нѣма на земята.

Децата много обичаха тая приказка, търсѣха я да я видятъ, да ѝ

се порадватъ носѣха ѝ подарѣци и подлагаха лицата си да ѝ помилва.

Такава бѣше тая приказка, Бобо.

Но ние, писателитѣ, дето пишемъ приказки за децата, постъпихме зле съ нея. Нощно време, когато тая хубава приказка заспиваше, всѣки отъ насъ се приближаваше скришомъ до нея и съ едни голѣми ножичи рѣжехме, кой перце, кой две, кой три. Бързо, бързо приказката остана безъ пера, крилата ѝ оголѣха и тя престана вече да хвърчи, защото безъ крила не може да се хвърчи.

Тогава приказката, Бобо, стана тужна, стана грозна, заплака и се скри въ една пещера. Ала пещерата бѣше малка и опашката ѝ остана отъвън. Ние, писателитѣ, Бобо, дето се мжчимъ да разправяме приказки на децата, като не можемъ да измислимъ нова и хубава приказка, намѣрихмѣ скривалището на тая чудна приказка, за която ти разправямъ и почнахмѣ да скубимъ перца отъ опашката ѝ, която висѣше вънъ отъ

пещерата. А пещерата бѣше почти недостъпна, Бобо, всрѣдъ страшни скали и камънаци и затова мнозина отъ насъ паднаха и си счупиха главитѣ. И все на едно мѣсто имъ се счупваха главитѣ — на темето, дето се намира малкятъ мозъкъ.

Това бѣ отмъщението на приказката, която тѣ оскубаха до перце.

И азъ отскубнахъ едно перце отъ опашката на тая приказка. Съ голѣма мжка сторихъ това, Бобо, но все пакъ успѣхъ, защото азъ нали съмъ ловецъ, наученъ съмъ да се катеря по камънацитѣ и по непристъпнитѣ мѣста. Когато порастнешъ, азъ искамъ и ти да се научишъ да се катеришъ презъ скали и камъни и да намирашъ и най-непристъпнитѣ пещери. Защото въ такива пещери има скрито имане и ти може би ще го намѣришъ и нѣма да си беденъ като татко си.

На това перце, което азъ отскубнахъ, бѣше написана една много интересна приказка, която азъ ще разправа на всички деца въ следния брой на „Пжтека.“

ДОБРЕ ДА ЗНАЕМЪ

Една срѣдна ж. п. машина има сила равна на 900 коня.

Въ цѣлъ свѣтъ има 42 тона диаманти.

Цѣлата брѣгова линия на свѣтовната суша е дълга около 220,000 км.

Вулканътъ Етна е въ действие отъ 500 години преди Христа.

Най-високото здание въ свѣта е на 85 етажи и се намира въ Нью-Йоркъ.

Въ Япония ж. п. надписи по гаритѣ сж написани на японски, китайски и английски.

Желтъцитѣ отъ яйца се използватъ при направата на кожени ржкавици. Само една лондонска ржка употребява седмично 2000 желтъка.

Въ Китай има общо 400,000 християни.

Въ щата Южна Каролина, северна Америка, живѣе една група отъ 8000 души, които сж смѣсъ отъ индианци и бѣли.

Установено е, че пилотътъ, който лети съ аеропланъ, най-много се изморява отъ шума на моторитѣ.

За първи пжтъ вагонъ-ресторанъ е билъ въведенъ по електрическитѣ трамваи въ Германия.

Разписанието на ж. п. линия Лондонъ — Мидлзндъ, което обемало 550 голѣми страници, е било написано върху едно листо, колкото единъ левъ.

Двама души съ аеропланъ засѣли една площъ за двадесетъ минути, докато сжшитѣ съ ржце биха сѣли 30 дни.

Най-често гръмъ пада върху ония дървета, които растатъ на влажна почва.

Слънцето е старо около петстотинъ милиона години.

— Глупости! Моя шинъ е швъшемъ длугъ.

Момиченцето извади отъ кутията единъ палячо и го показа на Гришата.

— Пъкѣташъ кукла е моя дѣщеля. Болна е отъ тлеска. Махни се настрана да не плавишъ шанка.

Гришата се отмѣсти. Чудна работа, — майка му да не може да го познае! Момиченцето направи въ парцалчетата едно трапче, сложи тамъ куклата и започна да я приспива съ една пѣсенчица, която Гришата помнѣше отъ детинство:

„Шпи шпокойно, мой детенце, Нанни-нани-на!“

А на Гришата, който стоеше предъ нея, не обръщаше вече никакво внимание. Малко ли момчета има по свѣта!

Гришата се разсърди много. „Добра майка, — нѣма какво да се каже, — помисли си той; — онзи палячо билъ неинъ синъ, а пъкъ азъ не съмъ нищо!“

Въ съседната стая се чу детски писъкъ. Гришата се доближи до вратата и погледна презъ ключалката: вуйчо му Влади! Веднага го позна по облата глава и по луничката надъ лѣвото око... Вуйчо Влади лежеше въ единъ панеръ за дрехи и отчаяно размахваше голитѣ си пѣлнички крачета, а въ това време едно мъничко кученце дърпаше съ зжи изподъ него пеленкитѣ му!

Гришата плесна кученцето, то се обърна зарадвано и го близна по носа. Слава Богу, поне кучето ме позна! — помисли си Гришата. Бѣлчо, Бѣлчо, ахъ ти лошо кутре!

До тази сутринъ Бѣлчо бѣше дъртъ, охъртавлъ песъ, очитъ му сълзѣха и дори бѣше престаналъ и мухитѣ да гони, поради преклонна възраст. А ето ти го сега — станалъ мънинко кутренце! Само че Гришата се лъжеше, като мислѣше, че кученцето бѣ го познало, — то просто бѣ видѣло, че влѣзна въ стаята ново човѣче, защо пъкъ да не го близна по носа?

(Продължава)

Щурецъ и жаба

Веднажъ щурецътъ жабата поканилъ

На гости — и предложилъ ѝ обѣдъ

Богатъ.

Та предостатъчно да се нахрани —

Една изсѣхчала мушица

И цвѣтна чашка съ капчица росица...

Самиятъ домакинъ презъ време на обѣда

Решилъ, при гостенката да не съда —

Останалъ правъ, мустаци вирилъ

И съсъ цигулката си свирилъ,

Та баба-жаба да се наслаждава...

Когато си отишла у дома, тогава

Попитали я жабки и жабчета:

— Какъвъ излъзе, жабичке, банкетъ?

— Чудесенъ! — рече тя. — Чухъ музика богата

Която много ми допадна...

— Но иначе... откъмъ храната?...

— Ахъ, иначе... останахъ гладна!

Д. П.

сж сериозни птици.

— Извинявай, моля ти се. Азъ не знаехъ... Слушай, ти си такъвъ уменъ, по-уменъ си отъ страуса! Я ми подари това прѣстенче! Хайде, моля ти се...

Скворецътъ поклати главичка.

— Съжалявамъ.

— Дай ми го тогава само за една седмица. Сетне ще ти го върна... Дай, птиченце, дай ми го, миличко. Ще ти донасямъ всѣка сутринъ нѣщо да си хапвашъ. Малко хлѣбъ, малко грозде... И дори малко кашича...

— Ей, ти наистина успѣ да ме придумаши! — каза скворецътъ. — Само да помнишъ едно: ако искашъ да се позабавлявашъ съ моето прѣстенче, трѣбва да обиколишъ градината и кжщата отлѣво надѣсно, иначе нищо нѣма да излъзе. Помни още, че ти го давамъ само за една седмица...

Скворецътъ извади съ човката си прѣстенчето отъ крака си, хвърли го на земята, плесна крилца и отлетѣ, — Богъ знае какви свои работи имаше...

Ахъ, какъ се разпута сърдцето на Гришата! Той се огледа наоколо — нѣма никого; тогава се затича покрай старата ограда на градината, отлѣво надѣсно, обиколи веднажъ и се върна пакъ при липата.

Гришата тръгна тихо къмъ

кжщи. Никой отъ възрастнитѣ не се

виждаше. Откъмъ трапезарията се чуваше детски писъкъ. Кой ли пици тамъ?

На прага на трапезарията той се спрѣ и потърка очитѣ си. Едно мънинко момиченце (досуцъ сжщото, както единъ старъ портретъ на майка му когато била дете) нареждаше кукла въ една картонена кутия и тихо приказваше съ нея.

Гришата тури ржце на гърба си и се доближи предпазливо:

— Здравѣй, бубулечке: — рече той. — Какъ те казватъ?

— Наташа. Но ашъ не шгъмъ пу-

пулечка!

Гришата трепна. Наистина, тя е! И майка му се казва Наташа. И е облѣчена сжщо както на портрета.

— Ами ти кой си? — попита момиченцето.

Гришата се обиди и въздѣхна дълбоко.

— Азъ съмъ Гришата. Твоя синъ. Нима не ме позна?

Разказъ отъ Саша Чорни

Въ единъ глухъ жгълъ на градината, въ дѣното на липовата алея, жаловито зацърка нѣкаква птица. Плескаше крилца, дърпаше се и пишѣше... Гришата я чу и наостри уши: — Каква ли ще е тази работа? — Изведнага отърча натамъ.

Що да види! Въ мрежената люлка, разпнната между две стари липи, се блѣскаше единъ скворецъ. Заплелъ се въ дупкитѣ на мрежата, потъналъ до половина и ни назадъ ни напредъ. — Чакай, чакай... Не се дърпай, азъ ще те извадя! — каза Гришата.

Скворецътъ бѣше уменъ: не се уплаши отъ малкитѣ ржчици на момчето и покорно се остави да свие крилцата му и да го издърпа отъ мрежата.

— Сега си свободенъ. Лети кждето искашъ. Тази мрежена люлка, приятелю, не е направена за тебе. Ти имашъ право да се люлѣешъ само по клончетата...

Скворецътъ хвъркна и кацна на едно клонче на липата, наведе внимателно главичката си и изведнажъ представете си, заприказва съ тъничко човѣшко гласче:

— Благодаря ти, момченце. Никогъ нѣма да забравя добрината ти!

Гришата просто седна на земята отъ очудване:

— Ама ти знаешъ да говоришъ, значи?! Я гледай

— Че защо единъ старъ скворецъ да не може да говори?! Слушахъ много хората като говорятъ и се научихъ отъ тѣхъ. Не е мжчна работа... Я ми кажи какво да ти подаря за добрината, която ми направи?

— Та ти си птица! Велосипедъ да ти искамъ не можешъ ми подари, а пъкъ всичко друго азъ си имамъ. — Велосипедъ не мога ти подари, това е вѣрно. Намисли нѣщо по-лесно за мене.

Гришата се замисли. Изведнажъ погледна крачето на скворца, съ което той си оправяше крилцата, и попита:

— Какво е това прѣстенче на крачето ти? Отъ где си го взелъ?

— Това е тайна, приятелю. Прѣстенчето е особено прѣстенче.

— Защо особено?

— Защото стига само да обиколишъ заедно съ него нѣкое мѣсто, да речемъ вашата градина и кжща, и всичко живо въ това мѣсто, — и хора, и всѣкакви животни, — веднага се връща въ своето детинство. Веднага всички ще станатъ мънички мънички...

Гришата започна да плеска съ ржце:

— Ама истина ли говоришъ?! Скворецътъ се обиди:

— Свракитѣ лъжатъ! А скворцитѣ